

או "פראר".

הכיסוי שקיבלת, וכיסוי זה לא עזר לאורך זמן כיון שככל בחור צער נחשד בעריקה, היה תעודה מזויפת אוסטרית על שם ישראל אייזן. תעודה חתומה בחותמת הקונסוליה האוסטרית בصفת. היה זה פתרון לעיריקם שנמצא בשלב מסויים של המלחמה.

צבי ניסנוב מאנשי "השומר" ניהל את הוצאה התעודות האלה, יחד עם הקונסול האוסטרי.

התעודה הייתה כמו רשות, עם צילום וחותמת אמיתית. רק לא בשם הנכון. צבי ניסנוב אولي לא ידע קרוא וכותב, אבל את עסוק התעודות ניהל כמו סוציאליסט. העיריך מצבה הכלכלי של המשפחה ולקח התשלום בהתאם.

אנחנו שילמו 5 לירות עבור התעודה. מאחרים, קצת יותר ברגנים, ביקש יותר.

באחד הימים יצאתי לכיוון השדות שלנו בעמק עיון, ומיד, לא הרחק מן המושבה, נטאשתי על ידי שוטר ערבי שאסף בדרכו מחלשה לנידידה מיספר ערבים מבלי שבדק את זהותם, וצרף גם אותי לשירותו.

בהתקרבנו לעלייה מהעמק אל נידידה החלטתי לנצל את השטח ההררי, קופצתי והצלחתי לבסוף ולהתחמק מהשוטר שירד מהסוס וניסה לרודף אחריו. מצאתי איזה כוך בין הסלעים והסתתרתי שם עד שהחשים, ואז "לקחתי כיון" בשדות לעבר המושבה כשאני מתרחק מהדרך, וכז הגעתי למטרולה.

למהורת, בלילה, ביקרתי בבית המגורים של קבוצת הפעלים,¹³ והנה מודיעים פתאום שהמושבה מוקפת על-ידי קבוצה גדולה של שוטרים רוכבים.

בתוך המושבה עושים חיפוש מבית לבית, מוציאים כל גבר אפלו מן המיטות ומרכזים את כולם בבית המוכתר.

נס אנו הובלנו לשם ויחד עם כל הגברים, כמה עשרות במיספר, הובאנו לבית המלון של משפחת חיימוביץ בקצתה המושבה.

עבר עליינו ליל אימים עם חקירה עיקשת: להמציא להם אחד החברים שהצליח להתחמק ולברוח.

החקירה מלאה הייתה איוםים ומכות בלי להתחשב בתוצאות. רק אחרי חצות נרגענו ולמהורת, אחר מויים של מתוקים ומתן סכום כסף ניכר בליות זהב, שיחררו אותנו.